

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

UN PENSAMENT TRASCENDENTAL.

Fá pochos días que Paris vá presenciar un aconteixement, únich en l' historia.
Se tractava de un desafió á billar, á veure qui faria més carambolas.

Contentents: un francés y un nort-americaná. Travessa: uns quants mil franchs.

Pero n' hi havia d' altrás de més considerables, y eran las postas entauladas entre las cinch ó sis mil personas, que ja en lo saló del billar, ja en las avingudas, se reunian cada vespre, seguint ab la mirada atenta y palpitations al cor, lo curs de la juguesca.

Un transparent, colocat en lo balcó iluminat al efecte, anava enterant á la multitud, reunida en la plassa, del curs de la partida.

¡Y cosa rara! Ni un sol francés apostava á favor del extranjer; en cambi 'ls extranjeros apostavan tots en favor del nort-americaná.

Dats aquests antecedents, comensin á filosofar.

¿Qui vá reunir als dos jugadors?

La fama del seu nom, lo rezel per part de cada hù d' ells, de que poguès havern' hi un altre de més poderós: l' afany de gloria, lo desitj de preponderancia... Tal vegada la baladronada de l' un contra l' altre, un sofoco, un desitj de revenja...

Total: los mateixos motius, exactament los mateixos, per los quals se promouhen las guerras internacionals.

Si 'n descubrixen algun altre, fassan lo favor de dirrho.

¿Qu' es lo que vá fer que 'ls francesos apostessin pèl francés y 'ls extranjeros pèl nort-americaná?

La qüestió del patriotisme: per part dels francesos l' amor natural que cada hù sent pèls fills de la seva nació, sobre tot quan corren algun perill y la derrota seva pot ser la derrota de la vanitat nacional.

Per part dels extranjeros, las baladronadas dels francesos.

Es dir: los mateixos móvils, los mateixos impulsos, que en un moment de guerra fan que s' agrupin tots los partits, pera defensar l' honra y fins l' amor propi de la patria.

¿Y 'ls que cada vespre anavan á las inmediacions del Grand Hotel Continental, y plens de febre llegian los números del transparent que marcavan la situació de cada combatent?

¿Entre aquests y 'ls ciutadans que en temps de guerra devoran los periódichs, y deixan la feyna per corre á casa de notícias, y compran un mapa y l' omplan de agullas ab banderetas, y segueixen punt per punt los moviments dels exércits, prenent nota de las

més minimas escaramussas, no hi veuhen també una semblansa y més que semblansa una identitat completa?

¡Ah! es innegable.

Los mateixos motius provocan la declaració de guerra y 'l rompiment de las hostilitats.

Las mateixas impresions, lo mateix apassionament, lo mateix interés causa la guerra que una partida de carambolas.

No hi ha més que una diferencia.

En la guerra 's derrama sanch: en lo billar no s' escampan més que particulas de guix, á copia de untar los tacos.

La diferencia no es gens petita, tenint en compte que hi ha lutxa, empenyo, esforços, interés individual y colectiu, vencedors y vensuts, y tot sense sanch, sense una llágrima á no ser que sigan las mal reprimidas del desengany ó del despit, que aquestas s' aixugan prompte.

Y are díguinme ¿no sería molt oportú suprimir las guerras de una vegada y fer que 's ventilessin totas las qüestions internacionals entorn de una taula de billar?

¿No sería molt civilisador que las diferencias, los ressentiments, los odis, las enemistats, los rasgos de orgull de poble á poble, se resolguessen á carambolas, entre dos jugadors, un per banda?

Y no digan que aixó son falornias, ilusions y fantasias, que es molt més fácil venir desde la guerra al billar, que no ho fora anar desde 'l billar á la guerra; per lo mateix que lo primer es més civilisador que no 'l segon, y sobre tot molt més humanitari.

O sinó, tingan en compte lo cambi de temperament que ha suferit la humanitat.

Avants, en las edats antigas la guerra 's resolía á destralladas. Los guerrers s' agarbonavan, y quan perdian l' armas s' hi feyan ab las unglas y ab las dents.

L' humanitat tenia 'l temperament sanguineo.

En l' edat media continuavan las atrocitats y las villesas: regularment no hi havia perdó pèls presoners de guerra.

Temperament biliós.

L' invenció de la pólvora matant los homes en massa, sent aixis que avants morian de un á un, ab la promptitut ab que la mort se desparrama y las distancias que atravessa, representa 'l tercer temperament.

Temperament nervios.

Pero avuy fá riure. Avuy ha contret ja 'l temperament linfátich.

Las guerras entre 'ls pobles civilisats se duhen á cap ab una pila de requisits indispensables.

Hi ha una declaració diplomática, freda, tranquila serena. S' intentan medis de reconciliació. Los com-

batents escoltan y deliberan, y fins quan se rompen las hostilitats los enemichs se matan casi sense veure 's.

La artilleria es l' arma principal: lo fusell que 's carrega per la recámara ha inutilisat las cargas á la bayoneta y las cargas de caballeria, de manera que per anar á la guerra ja no 's necessita un temperament vigorós; basta un dit que mogui 'l gatillo, y una má que carregui depressa.

Lo presoner es respectat: lo ferit reb las atencions fins de las ambulancias enemigas, y hasta sembla que sab grèu que 'ls homes morin.

Aquesta es la tendencia de l' humanitat linfática.

¿No sería hora de que, ja que hèm fet la part fessim lo tot?

Res d' armas, res d' exércits, res de pólvora.

Uns quants jugadors de billar, y ells que decidissen á carambolas la sort de las nacions.

P. K.

LO PRIMER DIVENDRES DE QUARESMA.

No hi ha dupte; l' home es débil.

Aquí 'm tenen á mi; á mi, que tots mos companys me senyalan ab lo dit, per ma forsa de voluntat; que tothom me diu aragonés, per més que 'ls consta que so catalá, fins á la punta del monyo; que molts se fixan en mí per desfer lo refrá de que l' home es débil; jo, donchs, vaig cometre la més gran de las debilitats: la méva voluntat 's vá torse com la que més torsable puga darse...

¡Ay sí! Una pantorrilla bèn tornejada, de 16 anys, vá lograrho, fentme menjar carn, ¡horror! ¡en lo primer divendres de quaresma!

¿Vólen saber com vá ser? Donchs escoltin:

Era ahir. Venia jo del carrer de Claris, ahont sovint hi vaig, per veure si trobo allí un ral columnari, que fá un mes hi vá perdre un amich del pare.

Encare 'l fanch de las últimas plujas 's veyá á través dels bassals de nostra limpiesa (?) pública.

Anava jo tot xano xano, mirant á terra ambicionant los deu quartos: me trobava en lo carrer (que ab lo temps será) de Bilbao, ahont lo fanch encare es més, si es que aixó es possible.

Com dich, donchs, anava mirant los baixos, quan tot d' un cop, veig los de una nena, 'segons vaig averiguar després), que 'm van distreure, fins del mèu afany de buscar. ¡Calculin si 'n devian ser de cayos!

Vamos, lectores: pósinse al mèu lloch y díguinme si no haurian fet lo que jo, qu' es lo *minimum* de lo que en semblant cas deu ferse.

La segueixo, apreto un poch lo pas y 'm poso per devant d' ella.

¡Bravo! ja tenia un gran dato: la xicota era guapa, jova y rossa. Encare més: ella va alayarse de mi, 'm mirá de dalt a baix, somriu y llensa los ulls a terra (vet' aquí una figura retórica), no se si avergonyida á avergoyintme.

Continuém.

No era prudent, ni ménos factible, que jo 'm posés al devant d' ella per seguirla; aixis es que luego 'm torno á posar á retaguardia.

Per aquestas conquistas, la retaguardia es lo millor puesto.

Ella ja tenia coneixement del fet, per lo tant, sentadas las premisas, forsosament havia d' eixirne 'l colorari.

Las pantorrillas cubiertas ab mitjas de mil colors, van dirigirse graciosament cap al carrer de Condal; los meus ulls encastats á las pantorrillas, van anar' hi també y junt ab los meus ulls, jo en persona.

¡Bò! ¡Descansen! ¡Ar! La nena planta sas dos hermosas bases de sustentació y queda deturada devant del dipòsit que diu: *Manjar real de Pedret*: ja 'm tenen á mi, quatre portas més avall, deturat devant per devant d' un apotecari, llegint (pera desimular) un retol, que al alzar va trobar ma vista que deya: *Preservativos... contra la bronquitis, gastritis, hepatitis, etc.*

¡Lástima que no digués contra las pantorrillitis, que tanta falta 'm fá!

¡En marxal! ¡Ar! Ja tenim al astre més hermós que 'l sol, tornant á seguir sa caminada y jo satélit seu, seguint la mateixa ruta qu' ella.

Al passar per devant del *Manjar real de Pedret*, 'm penedeixo de no haverla convidada; pero luego torno á recordar qu' això de *real*, si fos de plata, podria molt bé indisposarse 'm.

Vaja: are si que m' hi acosto; fugiu, aparteu las criaturas; som á la plassa de Sta. Ana, es gran, y no es fácil que la gent s' adoni de mi. Endavant. Valor... Pero... ¡malvinatje! Si vaig al seu costat no podré gosar contemplant las sévas extremitats... Això es veritat, pero no més que de mirar pantorrillas, hém de confessar que ningú 'n menja!

Aquí 'm tenen entre dos ideas oposadas y que anavan per un mateix camí, pugnand la una per vence al altra. Per últim 'm decideixo, dono tres passos com de frare convidat y ja 'm tenen aprop d' ella. Ho vaig coneixe, no perque la vejés, no, sinó per la excitació neuro-vascular, que injectant tots los meus capilars, va ferme tornar roig com un gorro-frigio (¡qué tal, eh!)

Escolléu la mèva peroració, que l' hi vaig endilgar, escoltéu y aprenéu jovent, que encare teniu de declararvos.

—¡Nena, vostè 'n té la culpa! l' ocasió fa 'l lladre diuhen, l' amor fa l' enamorat, dich jo. Vostè passa lleugera pe 'ls carrers, espargint amor; vostè es l' amor, m' ha ferit y aquí 'm té mort (¡de ganal!) de amor. Respongui, digui un mot, y 'm farà 'l ser més felis dels mortals... ¡M' estima?... ¡Oh ingrata, no respon! Demani, ordeni, mani; tot jo, tot jo so seu, ¿qué vol de mi, que vol...?

—Un bíftek, vá dir ella, ab veu d' arcàngel.

—¡Cent! ¡mill! ¡un millò! tot per vostè, vaig contestar entrant de brasset ab ella al restaurant que monsieur Martin, té devant del Liceo, mentres que jo per lo baix murmurava:

—En divendres de Quaresma menjar carn... ¡Déu meu! ¡Déu meu! ¡quan cert es que l' home es débil!

¡Ah! are parlém á pams; això vá en confiança, no ho diguin á la dona, perque 'm faria estar vuit dias en dejú. Que quedí á la provincia, y seré eternament agrahit.

ENRICH XARAU.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Los trajes de ca la Pelegrina y fins las comedias, durant aquesta senmana, han anat pels carrers, movent gran xivarri.

Lo Carnestoltas, ab las sévas contorsions, ab las sévas locuras, ab lo seu corteig d' esbronchs, bromas, y gatadas ha invadit tot l' espay de Barcelona, y la capital de Catalunya semblava un manicomi sense director.

En los teatros y salons balls y més balls.

Lo Principal n' ha donat un d' etiqueta y un de nens. En aquell hi havia las donas més hermosas de Barcelona, vestidas ab la major elegancia, plenas de joyas, de flors y de blondas. Se tractava de un ball benéfich: los productos estaban destinats á la Junta de damas. Si 'ls àngels de la caritat son tant hermosos, un hom los hi estaria demanant sempre una limosna.

En quan al ball de nens, no vulgan veure més alegria ni més ignocencia. Las mamás y 'ls papás ván dis-

frutar tant com élls. Hi havia disfressas hermosissimas; pero lo més hermós de tot era l' edat d' aquellas criaturas.

Estrenos:

A Novetats *El prefecto del Sena*: es un obra bèn tramada, plena d' interés, que té efectes bèn conduhits, y que ha sigut molt aplaudida. Lo seu autor es un jove desconegut fins are; s' anomena Francisco Bardera y demostra grans condicions pèl teatro.

A Romea, un drama en vers, *D. Carlos de Austria*. L' assumpto que tant magistralment vá tractar Schiller ha tentat al jove valencià Sr. Chacomelli, qui l' ha des-sarrollat baix lo punt de vista del sentiment, aixis com l' immortal poeta alemany vá des-sarrollarlo baix lo punt de vista de l' imaginació.

Lo públich escollá ab atenció una versificació generalment robusta y plena de pensaments, y l' autor fou cridat varias vegadas á l' escena.

L' estudiantina ha recullit molts aplausos á Barcelona. Lo teatro del Circo déu á las bandurrias y guitarras alguns plens, lo cual no es extrany, perque en materias de fer omplir los teatros... ¡uy, quins estudiants los de las guitarras y bandurrias!

Preparínse per assistir al *Principal* á veure la gran companyia italiana que dirigeix Emmanuel. Porta un repertori escullit, del qual, forman part las últimas obras que ha produhit lo teatro francès.

Ja saben vostés que las companyias italianas regularment son bonas.

Y l' anar ab bonas companyias, ni 'ls capellans podran negarme qu' es una de las cosas més morals y que donan millor resultat.

N. N. N.

LO CASTELL DELS AMORS.

Vibranta campana vomita dotze horas y 'l eco xerraire sa véu escarneix; la lluna es més clara que 'l fanch del Ensanche, la nit més serena que cap aiguadé. Per entre las sombras que 'ls arbres dibuixan travessa y avansa gallard jovincel, cabalca blanch poltre de rassa embustera que juga á la morra com fan los pillets. Lo trajo de seda rublert de riquesas ab que s' engalana l' airós caballer, tan sols per un dia valdria molts quartos si per Carnestoltas en Mora 'l llogués. Los raigs de la lluna no poden combátr lo brill de sa espuela macissa d' argent; los ulls no ho aguantan, puig sembla qu' porti cuquetas lluernas darrera dels péus. L' oreig fresch que corra n' aixeca y ondeja la ploma molt llarga que dú en lo capell, com la bandereta que á l' aire tremola quan un colomista fa alzar cent parels. Son cos de nineta, que rich cinto guarda, sosté fina daga y espasa d' acer, son armas trempadas que mailas travesan y no hi troba taras ni un apte esmolet. En tant que recorra pinars y rouredas al trot que may deixa son poltre lleuger, ab cara entristida y ab pensa dupiosa d' eix modo 's lamenta l' airós jovincel: —¡Oh, ingrata, perjura! ¡Jo tant que t' aimaba! Per tú sols vivia, mon goig creya etern: cumplerts ja contava mos somnis ditxosos, mes veig qu' ha tet figa ton fals jurament. Quan creya lograda ma ansiada ventura, mon patje 'm dúgnovas que m' omplen de fel; m' ha dit ¡oh sort trista! que 'm feyas la grilla, que davas á un altre l' amor qu' era meu. Gemego, suspiro, m' apeno, pateixo y ploro quan penso que perdo mon be; mes duplo y espero, mos ulls volen veure si es cert que 'm despatxas y 'm posas suplent. Mes si per desdicha veig certa la nova, que muyra l' infame que 'm roba mon cel, crudel será 'l cástich, crudel ma venjansa, fins crech que romanos vendrán los ceguets. Aixís murmurava rublert de coratje ab viva mirada l' airat caballer y 'l poltre ab més ansia pèl pla trotejaba com si en llontanansa vegés morralet. Per si un cop de brida deté sa carrera, frisós descabaca lo noble promés y al tronch d' una alsina subjecta la bestia que arnieja contenta quan véu que te vert. Empren caminada vers hont éll sospita trobar la parella que tant apeteix, y arriban bèn prompte sas débils petjadas enfront de las portas d' un negre castell. Escampa sa vista y al peu d' una reixa li mostra la lluna bèn bèn al rival seu, darrera del ferros la dama á qui 'estima... veu cla la patota que 'ls dos li estan fent. Tremola, vacila, l' afany de venjarse li dona frisansa: no sab lo que fer; sent goig y amargura, pateix y disfruta perque als dos infames ab manya ha sorprés. —Que muyra, murmura, ja més no m' aguanto, la sang que 'l fa viurer me fa ardenta sed; ma daga lluenta li enterro á la gorja, d' aquí pocas horas esmorsará ab Deu. Mes no, que 'm dirían que tinch traidoria, diría que 'm mostro cobart molta gent; després de sorprendre 'l que 's tregui la espasa y en lluyta de cara que 'm mati ó jo á 'n éll.

Avansa, ja toca la férrea reixa, ja sent com xiuxejan los dos aucellets; li planta de sobre la grapa á l' espatlla y diu á ne 'l mano: —Minyó, ¿qu' hem de fer? — Un xiscle ella llensa, éll fuig com un galgo; sorprés y fret queda l' altiu caballer: é l' era un lacayo molt lleig y farrenyo, ella era una raspa del negre castell.

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Al acabarse la guerra franco-prusiana de 1870, en Bismarck y Julio Favre varen reunir-se pera acordar los preliminars de la pau, y en lo moment en que 'l ministre francès anava á posarhi la seva firma, las llágrimas l' hi van rodolar cara avall.

—Vos prego, va dir llavors á en Bismarck, que quan aixequéu l' acta no hi posséu que jo he plorat.

Poch temps després, al publicarse las actas d' aquest fet merorable, va veure ab molta sorpresa en Bismarck que en Favre per la seva part hi havia posat alló de las llágrimas.

—Ja ho entench, va exclamar lo canceller alemany. No va voler que ho digués jo pe 'l gust de poderho dir éll.

En certa ocasió trobantse 'l célebre compositor Weber á Londres, atravessava 'l Tàmessis en una barqueta en companyia de un militar y dugas senyoretas qu' éll no coneixia.

Lo militar que l' havia vist ja alguna altra vegada, va dir en véu baixa dirigintse á las damas:

—Aquest que vé ab nosaltres es en Weber.

—¡Ay! respongué una de las senyoretas. ¡Qué me agradaria que toqués alguna cosa! Demánili.

Lo militar va ferho; pero á pesar dels seus esforços en Weber no volgué accedir.

Per últim, lo militar, desitjant contentar á las dugas damas, va desenvainar la espasa y apuntantla al pit del compositor va dirli:

—O toquéu alguna cosa ó 'us paso de banda á banda.

Davant d' aquest argument en Weber va tocar una variació ab lo flauti.

—Ara espero, digué al militar després d' haver acabat, que no tindreu inconvenient en batre 'us ab mi.

—Quan volguéu.

L' endemà varen trobarse y en lo precis moment que 'l militar desenvainava la espasa, en Weber l' hi apuntá la seva al pit dihentli:

—O balléu una mica ó us atravesso sens remissió.

—Pero això es una villania!

—¡Balléu ó no!

Lo militar va tenir de ballar.

—Ara, digué en Weber, ja estich venjat. ¿Qué 'ns desafiém de veras?

Lo militar va abressarlo y junts van tornar á Londres.

ESQUELLOTS.

Lo Sr. Rius y Tauler en aquest Carnestoltas ha prés medidas molt sérias per evitar que á la rua hi anessin carros de escombrarias y máscaras vestidas de capellans.

¿Ni capellans ni escombrarias?

L' Alcalde ha prestat un bon servey á la decencia.

Pero ¿qué no ho saben? *

Passava un capellá, y un municipal estava empenyat en agafarlo ab l' excusa de qu' era una máscara.

—Pero que no ho véu que só capellá de veras?

—¿Y ese nas? deya 'l municipal.

Verdaderament l' atribulat sacerdot ¡tenia una penca!...

A un que vestia de malalt y 's duya éll mateix lo catre, vaig veure que l' acompanyavan á ca la Ciutat.

—Es una barbaritat, deya una senyora. L' haurian de dur al Hospital. Vés si se 'ls moria pèl camí qui 'n sortiria responsable.

L' enterro de aquest any ha sigut molt pobre.

Es natural: quan un Carnestoltas neix magre es com las personas: ¡qué 'n porta poch de capellans al enterro!...

En cambi 'l dimecres de Cendra, entrada de la quaresma, no 'n vulgan més de animació y de xivarri pels alredecors de Barcelona.

Las tres quartas parts de la població ván anar á enterrarlo

Ab lo vi que 's vá heure n' hi hauria pera celebrar missa tot l' any en tota la cristiandat.

Com que 'l poble de Barcelona es tant catòlich, comensa la quaresma, es á dir, l' època de anar á confessar, y com qu' en tot l' any no fá pecats, aprofita 'l dimècres de cendra pera ferne un de bèn gros, atipantse de carn en senyal de abstinencia.

Y tot perque 'l confès no ha deja dirli:
—¿De qué t' acusas fill mèu?
—De res,
—Y donchs ¿qué 'n tréus de venirme á trencar las oracions?

Las desgracias bursátiles d' Europa fan riure als Nort-Americans.

Un periódich dels Estats Units anuncia la remesa á Fransa y Espanya de un gran cargament de revòlvers, que s' anunciarán del següent modo:

«ARMAS!... ARMAS!!... ¡OJO BOLSISTAS!
Revòlvers de sis tiros.—Rebajas considerables
Al alcans dels bolsistas més tronats.

Un periódich francés diu qu' entre 'ls que han rebut sangrias ab motiu de la quiebra de l' Unió general, s' hi conta 'l Sagrat Cor de Jesús.

Efectivament: s' havia obert una suscripció per alsar un temple al Sagrat Cor, y l' Unió general, societat composta de catòlics, ne guardava 'ls diners, que han desaparegut entremetij de la ruina general.

Lo Papa vá ser més afortunat.
Un mes avants de la quiebra, vá vendre's las accions realisant un bonich negoci.

Are veurèm qu' es lo que farà 'l pobre presoner del Vaticà.

Veyám si al ménos, ja qué per ell tot han sigut ganancias, indemnizará al Sagrat Cor de Jesús.

Un acreedor:
—Paguim.
—No puch.
—Donchs será precis que puga ¿ho sent?
—Impossible: he quebrat.
—¿De veras?
—Paraula d' honor.

Lo dia de anarlo á enterrar, los municipals arreplegan á un borrarxo y 'l duhen á ca la ciutat, ahont lo coneixen per las visitas que 'ls fá ab molta frequencia.

Lo cabo:
—Hola ¿sou vos?
—Si, senyor.
—Bueno ¿y qué 'us porta avuy?
—Ay, ay ¿qué no ho véu qui 'm porta? Un parell de municipals.

Lo pá ha pujat.
En cambi la bolsa baixa.

Sembla impossible que 'l pá puji sent tants los que entre la bolsa y 'n Camacho, se 'n fan lo pa.
Y encare sembla més extrany, si 's considera que la llenya avuy per avuy vá molt barata.

S' anuncia la constitució de una nova societat, á cinch duros per acció, ab lo pensament de instalar un café y servir rom.

Una pregunta als iniciadors.
¿Donarán rom ó canya?
Y si hi es canya ¿volen fer lo favor de dirme si al cap-de-vall, hi haurá un am per pescar accionistas?

Conversa entre un aficionat á las donas y un gastrónomo.

Se tracta de Sant Antoni Abat:
L' aficionat á las donas:—Jo, francament, certas tentacions no las hauria resistidas: podian ser tant hermosas las donas que feya surtir lo dimoni al bon anacoreta, que tal vegada m' hi hauria jugat lo cel.
Lo gastrónomo:—No es pas aquesta, en lo mèu concepte, la principal virtut de Sant Antoni.
—Donchs ¿quina?
—Que menjés herbas, criant com criava porch.

Ja ha comensat la cobranza de la contribució industrial tant disputada.
Está bè; ara no més falta una cosa.
Que comensí la pagansa.

Som á la Quaresma, es á dir, á l' època de las meditaciones.
Per si volen compensar á meditar, aqui van tres ó quatre máximas de diversos autors:

«Quan l' incens no 's crema per nosaltres, sol donarnos migranya.

(J. Laverque.)
La filosofia es verdadera moneda en los llibres. Pero aplicada á las catástrofes y pesars de la vida, aquesta moneda no tè circulació.

(H. Rolland.)
Lo que més me disgusta de l' historia, es pensar que las cosas que jo veig avuy, un dia serán historia.

(M. Delfaut.)
Las injurias dels tontos cauhen sobre 'ls homes de mérit com la pluja sobre 'l mármol blanch: per fer més notable la seva blancura.

(Alberdi.)

QUÈNTOS.

Un empresari deya á un amich sèu:
—Ricardo estich salvat. He trobat fondos y obro un teatro.
—¿Quin gènere explotarás?
—Lo gènere humà.

Disputant de politica en una taula de café, la discusió s' acalora.
Los uns cridan, los altres renegan; aquets insultan.
Tot d' un plegat un dels concurrents agafa 'l sombrero y la capa y pren la actitud de marxar.
—Com ¿te 'n vas?
—Si noy, si: ja 'n tinch prou.
—Si ara vé lo millor.
—No cá: jo 'm coneix lo temperament, y jo se que la primera bofetada seria per mi.

Un senyor está de visita en una casa, en lo moment en que dos criaturas arman un esbalot de cent mil dimonis.
Lo senyor no fa més que pujarse 'ls á la falda y omplirlos de petons.
—¿Sembla que l' hi agradan las criaturas?
—¡Oh! moltisim! respon lo senyor.
—¿Y quant es que l' hi agradan més?
—Quan ploran
—¿Quin capritxo més rarol ¿Y per qué l' hi agradan més quan ploran?
—Molt senzill: perque llavors es quan se las ne duhen.

L' amor al us del dia:
En jove dirigeix á un amich sèu la següent interpelació:
—¿Quina xicoteta més caya la que duyas del bras aquet dematí! ¿Es la tèva novia?
—Si noy... dispensa que no te la ofereixi.
—¿Quant tè de dot?
—Quant morin los s-us papas, cent mil duros.
—¿Moscal ¿Y ara de seguida?
—Vint mil.
—¿Y tu l' estimas?
—Cinch vegadas més.

Fins las bestias progressan. En proba d' aixó aqui vá una anècdota que explicava un conegut pintor molt aficionat á pintar animals.
Veyent un gat preciós, llistat com un tigre, ab uns ulls transparents com balas de vidre, vá comprarlo, y ¡apala! cap al taller.
Lo coloca sobre una otomana davant del caballet, per reproduhirlo; pero 'l gat adonantse de la tela preparada, fuig del sèu puesto, 's coloca davant de un mirall y després de passarse varias vegadas las potas per las orelles y 'l morro, se 'n torna á l' otomana.
¡Mirin si 's moll! Un gat que vá coneix que anavan á retratarlo.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Ahir vá dirme la Sió:
—Primera girada tres,
com dos-terça d' alló mes
aquell noy allí al cantó
Vaig acostarme al noyet
y com que tot caritat,
estaba molt afamat
y al mateix temps patint fret.
PAU SALA.

II.
—Un l' hi ha pegat á la Tot
que p' ora tan afligida?

—La seva dos-repetida
perque l' hi ha trencat un got.
UN TAPÉ Y F. DE T.

ANAGRAMA.

La Tot que de Tot es filla
havent total cada día,
ab la germana tot tria
las despullas de la trilla
De modo qu' es tant lo tot
qu' en apuesta feyna tè,
que hi guanya bastant diné
y tot content son xicot.

FAANCISCO FLOS.
CREU DE PARAULAS.

Primera ratlla horisontal y vertical: una lletra. Segona: una carla. Tercera: lo que venen los pasteleros. Quarta: una ciutat navarra. Quinta: una planta comestible. Sexta: una qualitat.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8.—Vila catalana.
1 2 4 5 6 7 8.—Idem.
1 7 2 5 6 8.—Carrer de Barcelona.
1 2 5 7 6.—Animal.
1 2 3 6.—Lo que hi ha d' aquí á Paris.
8 6 8.—Número.
1 2.—Animal.

L No-SIGNIS.
CONVERSA.

—Tú Marcelino ¿que no ho sabs?
—Qué.
—Jo se per un noy, que...
—Espicat.
—Que han anat á menjar figas la Fermina y...
—Qui?
—Endavinau que ja t' ho he dit.

TRENCA-CAPS.

Balaquer, Sabadell, Motril, Perelló, Miravet, Camarasa.

Posar aquets noms en columna de modo que diagonalment dègan lo nom de una ciutat catalana.

GEROGLÍFICH.

LI
A B C D
fan
C
LO LO LO
HOME HOME

REPUBLICA POSITIVISTA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Mo-na-das.
- IDEM. 2.ª—Ca-je-te-ra.
- MUDANSA.—Pau, Peu, Pou.
M
M A R
M A R E A
M A R T I N A
R E I N A
A N A
A
- CONVERSA.—Lola.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Donas.
- QUADRAT NUMÉRICH.—5 3 9 7
7 9 3 5
7 3 5 9
9 5 7 3
- GEROGLÍFICH.—Lo que no vulgas per tú, no ho vulgas pels altres.

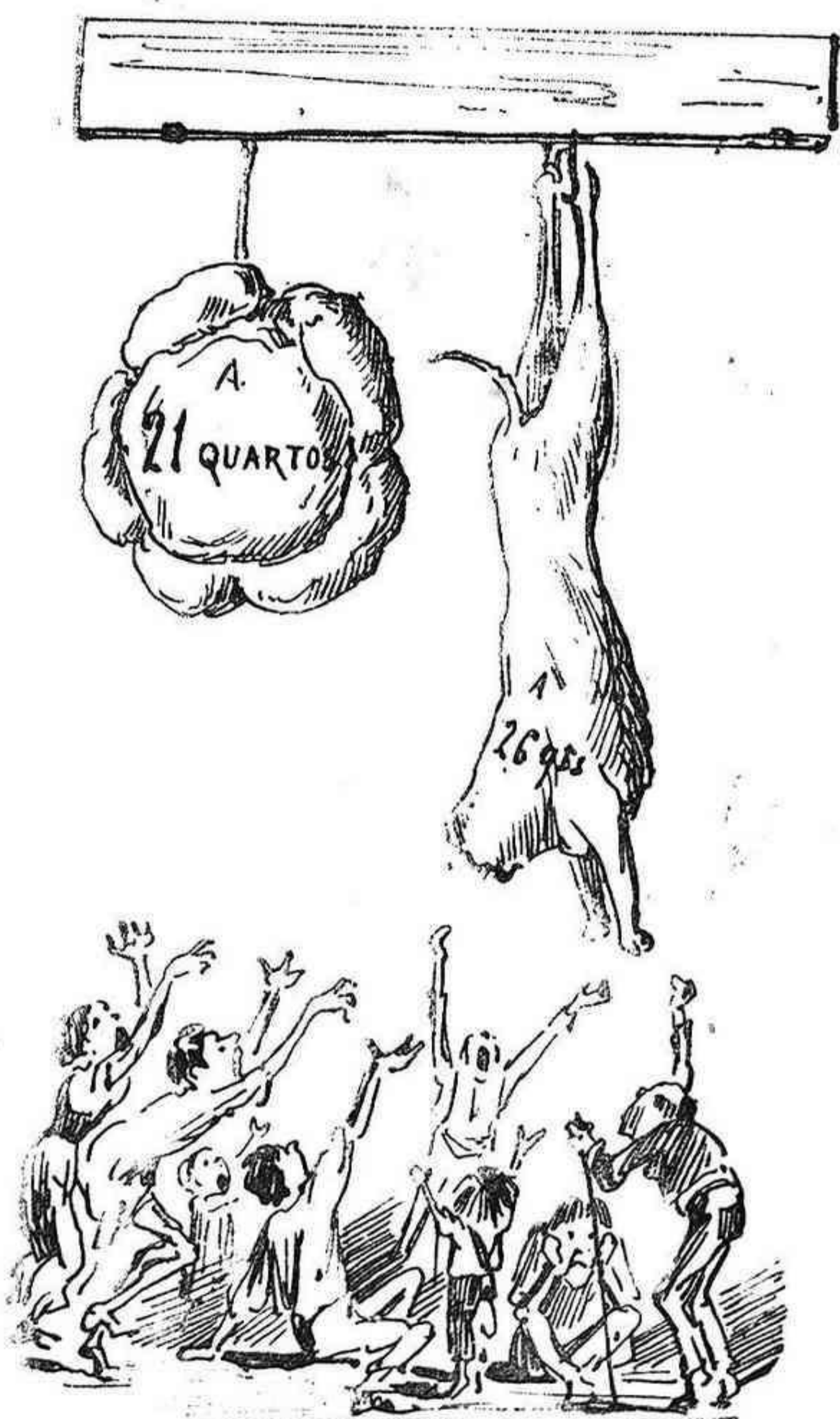
Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Tea tro, 21 y 22.

Hém tingut un carnestoltas bèn magre.

Vels'hi aquí las disfressas que han tingut més éxit.

¡Bon principi de quaresma! La teca vá pujant y 'l poble no hi arriba.

Y entre la competencia de cementiris lo qui 's mori de fam, haurá de esperar á la serena.